Як ішов я та й на верховину,
Заблудився в ніч під хуртовину;
Хат не видно, людей не чувати —
Де ж я буду нічку ночувати?

Де взялася молода дівчи́на,
Бачить — хлопцю в дорозі причина,
Бачить — далі йти уже несила,
Вона мене в хату запросила,

Я дівчині вклонився низенько,
Їй за ласку дякував красненько:
"Як до хати гостя привела ти,
Мусиш йому постелю послати".

А дівчина — господиня дбала,
М'яко й пухко постелю послала,
Дала. гостю випити чарчину
Й побажала доброго спочину.

Сама взяла з столу яру свічку,
Тихо вийшла у свою світличку.
"Вернись, вернись, господине-душко,
Внеси мені ще одну подушку".

Все зробила вона, як звелів я,
Підмостила мені в узголів'я;
Я хорошу пригорнув до серця —
Поцілую, сердься чи не сердься!

"Не руш мене, юначе-гультяю,
Чи не знаєш доброго звичаю?
Коли мене ти по правді любиш,
То віночка мого не погубиш!"

В неї очі — зорі серед ночі,
В неї коси — золоті розчоси,
В неї личко із лілей і лала,
У дівчини, що постелю слала.

В неї груди — два сугірки сніжні,
В неї руки ласкаві та ніжні,
В неї тіло п'янкіше від хмелю,
У дівчини, що слала постелю.

Я дівчину цілую-милую,
Вона вщухла за хвилю малую,
Вона мою воленьку вволила
І зо мною ложе поділила...

Як устав я рано-пораненьку,
Їй за ласку дякував красненько.
Плаче мила, руки заломила:
"Ой світе ж мій, що я наробила!"

"Не плач мила, не мийся сльозою,
Будеш мені вірною жоною,
Будем, серце, вкупі вікувати,
Будеш мені щодня постіль слати".

Втерла мила заплакані очки,
Сіла шити милому сорочки...
Ший здорова, моя зоре ясна,
Нехай буде твоя доля щасна!

Не забуду, доки живий буду,
Ту дівчину, золоту рибчину,
Що в пригоді мене врятувала,
Що в дорозі постелю послала.